

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 27.610 van 20 mei 2009
in de zaak RvV X / IV

In zake: X
Gekozen woonplaats: op het kantooradres van
X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 4 februari 2009 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 januari 2009.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 13 maart 2009 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 april 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. DARTHET, die verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché B. BETTENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Blijkens de bestreden beslissing luidt het asielrelaas als volgt:

“U bent afkomstig uit het dorp Shengjin in de gemeente Lezhë en bezit de Albanese nationaliteit. U werkte als kapitein op een vissersboot.

Ongeveer anderhalf jaar geleden vroeg uw vriend (A. S.) u om hem een bedrag van 15.000 euro te lenen. Hij zou u de som binnen de drie maanden terugbetalen. Hij woonde vlakbij u en uw vader en zijn vader waren reeds jarenlang vrienden. U ging akkoord en leende hem het geld.

Drie maanden gingen voorbij zonder dat ook maar een deel van de som terugbetaald werd. Na vijf of zes maanden begon u uw geld terug te vragen.

Er ontstonden discussies tussen uw familie en zijn familie. Hij slingerde geregeld grove beledigingen naar uw hoofd die u niet zomaar liet passeren. De ruzie escaleerde.

In mei of juni 2008 bevond u zich met vrienden in een club in uw dorp toen (A.) plots op u afkwam en een revolver trok. Uw vrienden zijn tussenbeide gekomen om erger te vermijden. Ongeveer anderhalve maand later ondernamen uw oom en zijn oom een verzoeningspoging. Er werd echter niet over een teruggave van het geleende geld gesproken, wel over het belang om geen moord te plegen zodat er geen bloedwraak zou ontstaan tussen beide families. Jullie gemeenschappelijke vrienden en jullie families probeerden een vergelijk te vinden, doch het bleef bij vergeefse pogingen.

U zag geen uitweg voor het conflict. Ofwel zou (A.) u doden ofwel zou u hem van het leven beroven. Uw familie gaf u bovendien de raad te vertrekken om nieuwe problemen uit de weg te gaan.

In augustus 2007 vatte u het plan op om Albanië te verlaten. Enkele weken later hebt u een Schengenvisum verkregen bij het Italiaanse consulaat in Shkodër. U verliet uw dorp en bracht uw dagen afwisselend door bij familie in Shkodër en in Ferizaj, Kosovo. Op 23 of 24 september nam u het vliegtuig van Tiranë naar Milaan. Vervolgens reisde u per trein naar Brussel en nam u het vliegtuig van Charleroi naar Dublin. Daar Ierland geen deel uitmaakt van de Schengenzone werd u teruggestuurd naar Charleroi.

U had nog niet voor uzelf uitgemaakt in welk land u een asielaanvraag zou indienen.

In de veronderstelling dat u voor een geldig gebruik van uw visum een inreisstempel in Albanië nodig had, bent u dan een paar dagen later op eigen initiatief teruggekeerd naar Albanië. Eind oktober kwam u opnieuw in Albanië aan. U ging niet naar huis. U bleef in Shkodër waar u een mensensmokkelaar zocht.

Op 2 november 2008 bent u uw land voor de tweede maal ontvlucht.

U vreesde nog steeds dat de ontspoorde ruzie tussen (A. S.) en u zou resulteren in de dood van één van u beiden. U reisde over land tot België. U kwam hier aan op 5 november 2008 en diende hier op 7 november 2008 een asielaanvraag in.

U bent in het bezit van uw rijbewijs, uitgereikt te Lezhë op 31 oktober 2006.”

Verzoeker betwist deze beschrijving niet (zie verzoekschrift, p. 2).

2. De bewijslast berust in beginsel bij de kandidaat-vluchteling die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas en bij het ontbreken van dergelijke elementen, hiervoor een aannemelijke verklaring dient te geven. Het is vervolgens de taak van de persoon die de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling moet onderzoeken om de waarde van de bewijselementen en de geloofwaardigheid van de verklaringen van de kandidaat-vluchteling te beoordelen.

De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft daarbij aan waarom een kandidaat-vluchteling (niet) beantwoordt aan de criteria van artikel 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

3. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

“Na onderzoek van al de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in uw administratieve dossier, stel ik vast dat ik u noch het statuut van vluchteling noch het subsidiaire beschermingsstatuut kan toekennen.

Vooreerst is het opmerkelijk dat u verklaarde op 23 of 24 september 2008 Albanië een eerste keer te hebben verlaten en met uw eigen paspoort voorzien van een Schengenvisum via Italië en Frankrijk naar België te zijn gereisd. Vervolgens reisde u naar Ierland, van waaruit u naar België werd teruggestuurd, omdat Ierland niet tot de Schengenzone behoort en u geen visum voor Ierland bezat.

U vroeg toen in geen van deze landen asiel aan.

Enkele dagen later bent u zelfs naar Albanië teruggekeerd, om er dan een tiental dagen later, op 2 november 2008, opnieuw te vertrekken, ditmaal op illegale wijze, omwille van dezelfde motieven als bij uw eerste vlucht (CGVS, blz. 10-12).

Een dergelijk reisgedrag is niet alleen merkwaardig; een terugkeer naar uw land van herkomst valt bovendien geenszins te rijmen met een gegronde vrees voor vervolging zoals omschreven in de Conventie van Genève of een reëel risico op het lopen van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming in geval van terugkeer naar datzelfde land.

Van iemand die zo'n vrees heeft/zo'n risico loopt, kan redelijkerwijze verwacht worden dat hij de mogelijkheden om asiel/bescherming te bekomen onmiddellijk grijpt en niet, zoals u beweert, eerst in al deze landen (UK, Frankrijk, Ierland) moet 'rondkijken' alvorens een beslissing te nemen (CGVS p. 11).

Hoe dan ook dient er te worden vastgesteld dat de door u ingeroepen moeilijkheden, namelijk het uit de hand gelopen conflict tussen (A. S.) en u, van louter interpersoonlijke en (eventueel) gemeenrechtelijke (strafrechtelijke) aard zijn, hetgeen u overigens zelf onderstreepte (CGVS, blz. 9).

U hebt niet aannemelijk gemaakt dat u voor de aangehaalde problemen geen beroep kon doen op de Albanese autoriteiten voor hulp of bescherming.

Uit uw verklaringen blijkt dat u na het incident in de club in Shengjin geen klacht hebt neergelegd bij de politie.

De politie zou nochtans wel naar de club gekomen zijn om na te gaan of de situatie gekalmeerd was, maar volgens uw verklaringen was u toen reeds vertrokken.

Het interesseerde u niet om hiervan een aangifte te doen. U wees erop dat u het geld in vertrouwen uitgeleend had. U benadrukte dat de politie hieraan niets kan doen en stelde dat als zij zich begint te mengen, de problemen nog verergeren (CGVS, blz. 9).

Deze verklaring is enkel gebaseerd op een vermoeden dat niet ondersteund wordt door enig objectief gegeven. In uw zaak wijst niets erop dat de nationale autoriteiten u geen bescherming kunnen of willen bieden.

Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en waarvan een kopie werd gevoegd bij het administratieve dossier, blijkt dat in Albanië tal van maatregelen werden genomen om de politie te professionaliseren en haar doeltreffendheid te verhogen, zoals overheveling van bevoegdheden van het Ministerie van Binnenlandse Zaken naar de politie, wat heeft geleid tot een depolitisering van de politie. In 2007 slaagde de politie erin 80 % van alle aangegeven misdrijven op te lossen.

Ik meen dan ook dat de Albanese autoriteiten redelijke maatregelen treffen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet.

Bovendien kan u zich, in geval van problemen met privé-personen, steeds in een ander deel van het land vestigen.

Uw rijbewijs bevestigt enkel uw identiteit, dewelke voor mij niet ter discussie staat.”

4. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 4 februari 2009 een schending aan van de motiveringsverplichting, zoals vervat in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en artikel 62 van de voormelde wet van 15 december 1980, de beginselen van behoorlijk bestuur en de algemene zorgvuldigheidsnorm vervat in artikel 1382 van het Burgerlijk Wetboek, artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en artikel 48/4 van de voormelde wet van 15 december 1980.

Hij geeft aan van oordeel te zijn dat de Commissaris-generaal zijn asielaanvraag niet terdege heeft onderzocht en in de bestreden beslissing een beoordelingsfout begaat.

Hij verklaart over het feit dat hij verschillende landen heeft bezocht teneinde na te gaan welke het meest geschikt zou zijn voor hem om asiel aan te vragen “dat hij niet de eerste en zeker niet de laatste (is) die dit doet”.

Hij herhaalt dat “hij keerde terug (naar) Albanië om noodzakelijke de papieren te bekomen. Daarbij bleef verzoeker uit vrees weg van zijn eigen huis en familie”.

Hij verklaart dat “het kan slechts een schrale troost zijn voor verzoeker te weten dat, als (A. S.) hem vermoord, de Albanese politie een slaagkans heeft van 80% om de dader van zijn moord op te lossen. Verzoeker is niet geïnteresseerd of de Albanese politie efficiënt is na de feiten, maar vóór de feiten zich voordoen. Op dat punt blijft de motivering van de Commissaris-Generaal achterwege”.

Hij stelt nog dat er een afzonderlijke motivering ontbreekt met betrekking tot de subsidiaire beschermingsstatus. Hij meent dat “men moet maar aannemen dat dezelfde redenen als voor de asielweigering van toepassing zijn. Dit is een gebrek in de motivering”.

5. De Raad merkt op dat zijn bevoegdheid in het kader van huidig beroep erin bestaat een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft waarom een

asielzoeker al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikel 48/3 en 48/4 van de voormelde wet van 15 december 1980. De Raad is echter niet bevoegd om artikel 1382 van het Burgerlijk Wetboek te toetsen.

De Raad geeft aan dat artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 geen directe werking heeft binnen de Belgische rechtsorde, zodat de aangevoerde schending ervan door verzoeker niet dienstig is.

De Raad benadrukt dat het niet opgaat op algemene wijze een schending aan te voeren van “de beginselen van behoorlijk bestuur”, zonder te preciseren welke beginselen men geschonden geacht.

De Raad stelt vast dat uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker werd opgeroepen voor een verhoor, dat hij tijdens dit verhoor de kans kreeg om zijn asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, en dat het verhoor plaatsvond met behulp van een tolk die de Albanese taal machtig is. Verzoekers asielaanvraag werd, in tegenstelling tot wat verzoeker beweert, aldus terdege onderzocht door de Commissaris-generaal.

De Raad merkt op dat aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 en artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Uit het verzoekschrift blijkt eveneens dat verzoeker de motivering van de bestreden beslissing betwist en aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat het middel vanuit dit oogpunt moet worden onderzocht.

De Raad schaaft zich achter de motivering van de bestreden beslissing dat van iemand die beweert dat hij een gegronde vrees voor vervolging koestert of een reëel risico op ernstige schade loopt, redelijkerwijze verwacht kan worden dat hij de mogelijkheden om asiel/bescherming te bekomen, onmiddellijk grijpt en niet, zoals verzoeker, eerst prospecteert om te zien in welk land hij best bescherming zou vragen (zie verhoorverslag van 6 januari 2009, p. 10-11).

Het feit dat verzoeker na zijn vertrek uit Albanië in september 2008 aldus geen bescherming vroeg in Italië, Frankrijk, België en Ierland, doet de geloofwaardigheid van zijn verklaarde vrees voor vervolging of voor het ondergaan van ernstige schade, aldus teniet.

Hetzelfde geldt op basis van de vaststelling dat verzoeker, alhoewel hem naar zijn verklaring was verteld dat *“asiel vragen in België beter zou zijn dan elders”* (zie voormeld verhoorverslag, p. 10-11, 13), dit niet deed, en besloot terug te keren naar Albanië, het land dat hij naar zijn beweringen uit vrees voor zijn leven was ontvlucht.

De Commissaris-generaal stelt terecht dat een dergelijk gedrag niet te rijmen valt met een gegronde vrees voor vervolging zoals omschreven in artikel 48/3 of een reëel risico op het lopen van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming vervat in artikel 48/4 van de voormelde wet van 15 december 1980.

Verzoekers verklaringen in zijn verzoekschrift *“dat hij niet de eerste en zeker niet de laatste (is) die dit doet”* en dat *“hij keerde terug (naar) Albanië om noodzakelijke de papieren te bekomen. Daarbij bleef verzoeker uit vrees weg van zijn eigen huis en familie”*, doen hieraan niets af. Een handeling wordt in se niet legitiem of redelijk omdat ze gesteld wordt door meerdere personen. Er zijn ook andere redenen om zijn land te verlaten dan vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève.

De Raad is daarnaast van oordeel dat de Commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht besluit dat het probleem die verzoeker uiteenzet, interpersoonlijk en gemeenrechtelijk van aard is.

Inderdaad verklaart verzoeker dat enkel hij problemen kende (zie voormeld verhoorverslag, p. 3) en dat er geen sprake is van bloedwraak tussen zijn familie en deze van de persoon aan wie hij geldt leende *“want er is niemand gedood. [...] Zijn familie wil ook geen problemen, maar het is de jongen zelf die problemen maakt”* (zie voormeld verhoorverslag, p. 9).

Hij verklaart in dit verband ook dat *“Ik ben ook een beetje een heethoofd. [...] Mijn familie weet ook dat ik een heethoofd ben en daarom zeiden ze dat het beter was om ver weg te gaan van daar”* (zie voormeld verhoorverslag, p. 12).

De Commissaris-generaal oordeelt in de bestreden beslissing eveneens terecht dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij met betrekking tot deze interpersoonlijke problemen tussen hem en de persoon aan wie hij geldt leende, geen bescherming zou kunnen krijgen vanwege de autoriteiten van zijn land van herkomst.

Inderdaad verklaarde verzoeker dat *“de politie kan misschien iets ondernemen omdat ze een wapen hebben of zo”* en dat de politie na het incident in de club in Shengjin langskwam *“om te zien of alles kalm is”* (zie voormeld verhoorverslag, p. 9). Verzoeker maakt dan ook niet aannemelijk dat de Albanese autoriteiten onwillig zijn om hem bescherming te verlenen.

Het is trouwens verzoeker zelf die geen beroep wenst te doen op bescherming vanwege de autoriteiten van zijn land van herkomst, aangezien hij verklaarde dat *“het interesseert me ook niet, om het aan te geven”* (zie voormeld verhoorverslag, p. 9).

De bestreden beslissing merkt ten slotte terecht op dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij zijn interpersoonlijke problemen niet zou kunnen ontlopen door zich ergens anders in Albanië te vestigen.

Aldus komt verzoeker niet in aanmerking voor de erkenning van de status van vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de voormelde wet van 15 december 1980 en voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

Volledigheidshalve merkt de Raad op dat uit de bestreden beslissing op duidelijke wijze kan worden afgeleid dat verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus werd geweigerd door de Commissaris-generaal omwille van zijn reisgedrag en het feit dat hij niet aannemelijk maakt dat hij geen bescherming kan krijgen vanwege de Albanese politiediensten en dat hij zich niet ergens anders in Albanië kan vestigen.

